



Allan Simonsen starvast í dag sum koncept-manager hjá FC Fredericia

MYND: POLFOTO

FAKTA

Allan Rodenkam Simonsen

Føddur 15. desember 1952 í Vejle

Spælt við:
1971-72 Vejle Boldklub
1972-79 Borussia Mönchengladbach
1979-83 FC Barcelona
1983 Charlton Athletic
1983-89 Vejle Boldklub
55 landsdystir og 20 mál fyri Danmark

Vunnið:
Danskur meistari (3 ferðir),
danskur steypavinnari, týskur meistari (3),
týskur steypavinnari, UEFA-cup vinnari (2),
Europa Cup fyrir steypavinnarar,
spanskur steypavinnari (2)
Ársins spælari í Europa í 1977

Venjari hjá:
1991-94 Vejle Boldklub
1994-01 Føroyar
2001-04 Luksemburg

arroganca, men veruleikin er helst, at ein blanding av smædni og sjálvverju var við til at skapa hesa ímynd.

Ein orsök skal heilt víst finnast í tíðini í Barcelona. Spania var eitt hernaðardiktatur, og tá Barcelona í 1982 lá væl fyrir í meistaradystinum, vórðu fleiri hóttanir um at ræna – kidnappa – Simonsen settar fram. Eitt tíðarskeið noyddist Allan at flyta úr egnari íbúð, men tá hóttanin bleiv til veruleika, var tað við einum øðrum spælara í fokus.

Quini var ein av vandamestu áleyp- arunum í sponskum fót bólti og lyklaper- sónur handan oddastøðuna hjá Barca. Men hann varð rændur í egnum heimi, og tað tók 25 dagar, áðrenn lögreglan fekk fatur á honum. Barcelona slapp ikki undan at spæla sínar dystir, men hendingin setti síni tungu spor á allan hóp. Ítróttarliga merkti hetta, at Barcelona bert vann eittans stig í trim- um dystum, og so streyk Real Madrid avstað við gullinum.

Skuldi tosað um Allan Simonsen sum venjara ella spælara, so bar hetta væl til. Men bæði í Føroyum og í Dan- mark høvdu miðlarnir ilt við at sleppa nær persónin, Allan Simonsen.

Súni Merkistein skrivaði á sinni bók um føroysku luttøkuna í HM-undan- kappingini til 2002, og her nemur hann við spurningin. Hann staðfestir enntá, at einastu ferðina, at hann fekk tosað við Simonsen um annað enn fót bólt var, tá hann á bussferð spurdi um hendingina við Quini. Her fekk útvarpsmaðurin eitt gott prát, men tá bussferðin var av, var eisini liðugt at práta.

Donsku tíðindamenninir, Hans Krabbe og Dan Hirsch Sørensen, høvdu eisini sínar trupulleikar, tá teir í 2008 skrivaðu bók um bragðið á Wembley í 1983. Her prátaðu teir við allar teir, sum høvdu leiklut í tí, sum gjørdist start- skotið til danska fót bóltssamleikan,

sum vit kenna hann í dag. Allar uttan Allan Simonsen. Hann segði ongantið nei, men høvundarnir staðfesta, at hó- ast hann fleiri ferðir og høviskur segði, at hann skuldi venda aftur, so gjørdi hann tað ongantið.



Grátandi farvæl

Eitt tað klárasat minnið, sum føroyingar sita eftir við, man vera, tá Allan Simonsen boðaði frá, at hann gavst sum landsliðsvenjari.

Hetta hendi á tíðindafundi í FSF- húsinum tann 24. oktober 2001, og góða uppmøtingin bendi á, at okkurt serligt var í umbúna.

Men fáur hevði væntað slíka fram- førslu sum hana, ið Allan kom við. Eftir at Jens Martin Knudsen vegna spæl- ararnar og Ísak Mikladal vegna FSF høvdu sagt sítt, var túrurin komin til høvuðspersónin.

Hann hevði skrivað sær røðuna niður, og í byrjanini skemtaði hann við, at nú var hann somikið gamal, at hann mátti brúka brillur, um hann skuldi lesa.

Men skjótt stóð greitt, at her stóð nógv á. Røddin vildi ikki heilt tað sama, sum Allan sjálvur hevði í umbúna. Grát- andi fekk hann stama seg ígjøgnum tað skrivaða, og tað var við blonkum eyg- um tárurum eftir kinnunum, at hann at enda fekk sagt takk til tey mongu, sum høvdu verið so blíð móti honum.

Ella sum Merkistein skrivaði í bókini um HM-undankappingina: Rættir menn gráta ikki – teir tútbrøla!

Gísli í Moskva

Sum útsendur blaðmaður er mangt og hvat, sum kann koma fyrir, tá ferðast verður uttanlands.

Sjáldan – um nakrantíð – var vásið somikið nógv, sum tað var í Moskva, tá føroyska fót bóltlandsliðið spældi útidyst har í mars mánaði í 2001. Millum annað við hesum høvunda í leiklutinum sum ítróttaskrivari fyrir Sosialin.

Eitt tað fyrsta, sum Allan Simonsen gjørdi, tá hann tók við sum landsliðsvenjari var at áseta reglur um, at fjølmiðlar ikki búðu á sama hotellið sum spælarnir. Hetta fyrir at sleppa undan óneyðugari órógv. Men í Moskva bar hetta ikki til, tí sum partur av russisku chikanuni, var hotel-bókingin hjá landsliðnum avlýst, uttan at FSF var vitandi um hetta.

Tí endaðu bæði landsliðið og fjølmiðlar á risastóra Hotel Rossiya, sum í sjálvum sær var eitt risa bygningsverk, tó at kømur- ini og hentleikarnir á hotellinum ikki reiðiliga stóðu mót við tað, sum ferðandi úr Vesturheiminum vanliga vænta sær.

Mutur og chikanering var partur av gerandisdegnum á hotellinum, og tað mátti Allan Simonsen eisini ásanna tann eina morgunin, tá hann og spælarnir høvdu fingið sær morgunmat.

Allan var seinasti maður frá borðinum, men tá hann skuldi avstað, varð hann tikin av tveimum vaktarmonnum. Hesir søgdu, at nú høvdu Allan og hansara menn etið fleiri maltíðir í tveir dagar, og enn hevði eingin sæð teir galdið fyrir nakað. Og so kundi tað annars gera tað sama, at Allan royndi at greiða frá, at sjálvandi skuldi FSF rinda fyrir seg, tá farið varð avstað.

Rossiya – sum ikki er til meira – var ein øgiligur kolossur, og tað tók sína góðu løtu, um gangast skuldi millum ymsu sektiðirnar á hotellinum. Tí bar illa til hjá illa sperda

landsliðsvenjaranum at leita sær hjálp, men lukkutíð komu útsendu blað- og mynda- maðurin hjá Sosialinum júst tá framvið.

Allan takkaði hjartans fegin »ja«, tá vit spurdu, um vit skuldu fáa fatur á Jens Erik Magnussen, sum var ferðaleiðari á ferðini. Nakrar minuttir seinna høvdu nakrir amerikanskir dollarar skift hendur, og so slapp Allan við hvøkkinum.

Tað var sjáldan, at Allan fekst á tal við miðlarnar – uttan so, at hetta var bein- leiðis tengt at dystum hjá landsliðnum. Men tað skuldi skjótt vísa seg, at venj- arin eisini kundi hjálpa, tá á stóð.

Dagin eftir, meðan dysturin varð spældur, kom ferðalagið hjá fjølmiðlunum nevnliga í rasshaft. Bráðliga vildi bussførari okkara ikki kennast við, at avtalaði prísurin fyrir hansara tænastr var \$15 um tíman. Nú segði hann, at tað »fifty« og ikki »fiteen«, og legði afturat, at hann vildi hava løn fyrir tað, sum var koyrt higartil, um hann skuldi koyra okkum aftur á hotellið. Eitt ynski, sum sjálvandi ikki varð eftirlíkað.

So har stóðu vit. Mitt í Moskva utt- an at hava ánið fyrir, hvussu vit nú skuldu koma aftur á hotellið.

Men nú var landsliðsvenjarin har í tøkum tíma. Í sonevnda mixed-zone, har miðlar- nir fáa orð á spæl eftir ein landsdyst, fingi vit eisini fatur einum FSF-umboði. Vit greiddu honum frá støðuni, og boðini vóru ikki meira enn komin til venjaran, áðrenn Simonsen gav boð um at opna hurðar- nar í bussinum, soleiðis at ferðalagið við fjølmiðlunum eisini slapp við.

Og sum ein lítill krúlla til ta søguna kann viðmerkjast, at tað nyttaði lítið hjá bussføraranum, tá hann sama kvöldið fór til FSF-topparnar at kæra sína neyð um vantandi gjaldið fyrir sínar tímar.